

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobců **a) Ing. R. P., Ph.D., b) Ing. J. M., a c) D. Ř.**, proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Prokešovo nám. 8, za účasti I. CGB laboratoře a.s., se sídlem v Ostravě-Vítkovicích, Kořenského 1210/10 a II. S. G., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2012 č.j. SMO/218759/12/Správ/Bo, ve věci změny stavby a územního rozhodnutí,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 2.7.2012 č.j. SMO/218759/12/Správ/Bo **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 19.680,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2012 č.j. SMO/218759/12/Správ/Bo, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Vítkovice ze dne 20.3.2012 č.j. VITK/03800/12VŽPaVH/Kö, jímž bylo vydáno rozhodnutí o změně stavby „Rekonstrukce objektu Kořenského 12 pro pracoviště CGB“ a současně územní rozhodnutí o umístění stavby „Parkoviště a přeložky inženýrských sítí“ (dále jen stavba).

V podané žalobě žalobci namítli tyto žalobní body:

- 1) Stavba je v rozporu s územním plánem a nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že tomu tak není. Záměr žadatele je navržen na pozemcích, které jsou územním plánem města Ostravy (dále jen ÚP) určeny k individuálnímu bydlení v rodinných domcích a v obdobných formách nájemních domů nízkopodlažní obytné zástavby. Dále ÚP stanoví jako vhodné funkční a přípustné využití ploch ke stavbě zařízení sloužících k uspokojování denní potřeby obyvatel tj. zařízení obchodu, služeb, místní správy, předškolní, školská, zdravotnická, sportovní, stravovací, společenská. Jako přípustné vybavenosti sloužící širšímu území pak stanoví obchod, služby, zařízení administrativní, církevní, sportovní, rekreační, zábavní, kulturní, ubytovací, sociální, školská, zdravotnická, volnočasová, nerušící drobná výroba a služby, malé řemeslné provozovny, zahradnictví, zahrady. Z povahy tohoto výčtu je zřejmé, že provozovny, jejichž zřízení je přípustné, jsou jen takové, které slouží dennímu styku s občany a uspokojování jejich potřeb. Laboratoř žadatele je však nestátním zdravotnickým zařízením poskytujícím diagnostickou činnost v oboru patologie a lékařské genetiky, tedy činnost, která nemá s denním poskytováním běžných služeb občanů nic společného a nejedná se tak o žádné zdravotnické zařízení, které by sloužilo obyvatelům města k zabezpečování jejich potřeb. Podnikatelský charakter získá objekt žadatele právě výstavbou spojovacího krčku, který je charakteristický pro průmyslové objekty a prakticky se nevyskytuje v bytové zástavbě. Na těchto závěrech nic nemění ani vyjádření Útvaru hlavního architekta, které nepředstavuje závazné stanovisko, jímž by byly správní orgány vázány, a nezbavuje je povinnosti řádného posouzení návrhu z hlediska souladu s územním plánem. Závěr žalovaného, že navrhované zařízení je službou občanům, nemá oporu v provedených důkazech.
- 2) Žalovaný svůj závěr, že stavební záměr nesníží kvalitu prostředí a pohody bydlení, nijak blíže nerozvedl a nevypořádal se s námitkami žalobců. Žalobci napadli zejména podstatné zvýšení zastínění jejich nemovitostí v důsledku zamezení dopadu slunečního svitu v době, kdy aktivně užívají nemovitosti k relaxaci. Žalovaný svůj závěr neopřel o žádné konkrétní skutečnosti a pouze obecně konstatoval, že vychází z dokumentace určující stavebně technické řešení a rozměr staveb s přihlédnutím k odstupovým vzdálenostem mezi stavbou a hranicí sousedního pozemku. Žalobci v průběhu odvolacího řízení předložili

důkazní návrh, a to znalecký posudek zpracovaný společností Regionální centrum EIA s.r.o., který závěry žalobců o podstatném zastínění jejich pozemků potvrdil a způsob navržené stavby spojovacího krčku z hlediska zajištění kvality životního prostředí žalobců označil za degradační prvek. Žalovaný tento důkaz neprovedl a ani neuvedl, z jakých důvodů k jeho provedení nepřistoupil. V této souvislosti žalobci také namítli, že podle nich bylo zapotřebí, aby se správní orgán bezprostředně seznámil se stavem věci a mělo dojít k ohledání místa samého, když předmětem námitek bylo snížení pohody bydlení. Správní orgán rovněž nemůže abstrahovat od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že stavba svými rozměry a umístěním nemůže zhoršovat výhled a míru zastínění. Žalobci poukázali na ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), podle kterého je správní orgán povinen provést veškeré navržené důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a pokud některé důkazy neprovede, je povinen v odůvodnění vyložit, proč se tak nestalo. Tato část odůvodnění je jeho integrální součástí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a této povinnosti žalovaný nedostál. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

- 3) Žalovaný se nevypořádal s námitkou snížení hodnoty nemovitostí žalobců, resp. pouze konstatoval, že stavba nemůže zhoršovat výhled a míru zastínění nad míru přiměřenou poměrům s tím, že žalobci k tomuto tvrzení nenavrhli žádné důkazy. Předmětné řízení však není řízením sporným podle § 141 správního řádu, ve kterém by byl správní orgán vázán důkazními návrhy stran, ale řízením nesporným, ve kterém je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
- 4) Napadené rozhodnutí trpí dalšími vadami spočívajícími v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť správní orgány v podstatě žádné důkazy neprováděly a nahradily je svými úvahami, např. závěr o tom, že nedojde k zatížení okolí parkoviště hlukem, prachem či exhalacemi. Tento skutkový závěr je opřen o pouhou úvahu správních orgánů a nebyl k němu proveden žádný důkaz, např. ohledání, odborné vyjádření, znalecký posudek. Nesprávný postup shledávají žalobci také při vypořádání námitek žalobců (str. 3 odst. 1 odůvodnění), kdy místo toho, aby správní orgány uvedly věcné důvody, pro které námitky nevyhovují, posoudily ji jako soukromou korespondenci s investorem stavby a dále ji nepřezkoumávaly. Podle žalobců se však každé podání posuzuje podle obsahu a nikoliv označení (§ 37 odst. 1 správního řádu).

Žalovaný ve vyjádření uvedl k otázce souladu stavby s územním plánem, že dle regulativů ve funkční ploše „bydlení individuální“ lze zařadit mezi stavby v kategorii „přípustné“ také danou stavbu, přičemž posouzení v kategoriích „přípustné“ a „výjimečně přípustné“ náleží do pravomoci Útvaru hlavního architekta Magistrátu města Ostravy. Tento orgán písemným opatřením ze dne 20.7.2011 souhlasil z urbanistického hlediska s umístěním stavby na řešeném území jako se stavbou přípustnou. Žalovaný neshledal rozpor s platným územním plánem. Dále žalovaný uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí vycházel z dokumentace určující stavebně technické řešení a rozměry stavby a přihlédl k odstupovým vzdálenostem. Dospěl k závěru, že stavba tak, jak je navržena, nesnižuje kvalitu prostředí a pohoda bydlení nemůže být narušena nad míru přiměřenou poměrům. V otázce oslnění sousedních nemovitostí žalovaný vycházel z posouzení oslnění a zastínění zpracovaném Projekční architektonickou kanceláří spol. s.r.o. v září 2011. Skutečnost, že

žalobcům není známý jiný případ propojení dvou sousedních domů spojovacím koridorem, nic nemění na možnosti umístění takové stavby, není-li to v rozporu s územním plánem. V otázce provádění důkazů žalovaný odkázal na ust. § 89 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon), podle kterého přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání a jinak pouze tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

CGB laboratoř a.s. jako osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila podáním ze dne 27.3.2014, v němž sdělila, že předmětné soudní řízení považuje za obsolentní, když dne 9.1.2014 bylo Úřadem městského obvodu Vítkovice vydáno pod č.j. VITK/16620/13VŽPaVH/Kö nové stavební povolení. Stavba bude realizována podle tohoto nového stavebního povolení a nikoliv podle napadeného rozhodnutí v posuzované věci. Nové stavební rozhodnutí obsahuje redukci stavebního záměru, o čemž byli informováni všichni účastníci stavebního řízení, tedy i žalobci a žalovaný.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 30.12.2011, jímž byli účastníci řízení také vyrozuměni, že jejich námítky a připomínky musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, které bylo nařízeno na 9.2.2012, jinak k nim nebude přihlédnuto. Dále byla stanovena lhůta k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to ve lhůtě 3 pracovních dnů od skončení ústního jednání. Dle protokolu z ústního jednání ze dne 11.1.2013 si žalobkyně c) tohoto dne při osobním jednání na stavebním úřadě vyžádala kopii koordinovaného stanoviska správních orgánů a uvedla, že písemné vyjádření k zamýšlené stavbě podá. Téhož dne bylo také stavebnímu úřadu doručeno písemné vyjádření žalobkyně c) a K. Ř. ze dne 17.11.2011 adresované CGB laboratoře a.s. (dále jen stavebník). Obsah těchto námitek se týká především zajištění průběhu demoličních prací při odstraňování stávající garáže. Dle protokolu ze dne 9.2.2012 se žalobci zúčastnili ústního jednání. Žalobci a) a b) předložili námítky, které dne 8.9. zaslali stavebníkovi a uvedli, že dostatečným způsobem nereagoval, když výška spojovacího krčku stále převyšuje pohledový horizont a brání zapadajícímu slunci v osvětlení pozemku žalobců a) a b). Svě podání doložili fotografiemi současného stavu. Dále uvedli, že se cítí dotčeni na kvalitě dosavadního bydlení a vnímají to jako určitou degradaci faktoru pohody a relaxace v zahradě. Žalobkyně c) ve svém vyjádření v protokolu uvedla, že se rovněž cítí dotčena na kvalitě dosavadního bydlení a vnímá to jako určitou degradaci faktoru pohody a dále, že pokud místo ovocné zahrady bude na pozemku vybudováno parkoviště, pak tato situace zhorší podmínky bydlení. Vyjádřila nesouhlas s názorem Magistrátu města Ostravy a Útvaru hlavního architekta, že objekt nebude svým provozem zatěžovat okolní zástavbu hlukem ani

prachem a domnívá se naopak, že hlučnost i prašnost bude zvýšena. Ze studie zastínění vyplývá, že žalobkyně přijde o určité procento oslunění v části zahrady, kde má relaxační zónu. V námitkách, které žalobci a) a b) adresovali dne 8.9.2011 stavebníkovi a které při ústním jednání dne 9.2.2012 předložili stavebnímu úřadu, namítali, že stavba jim způsobí tuto újmu:

- 1) Dojde k zaclonění výhledu směrem k západu na zeleň situovanou na jejich pozemku i na veřejném prostranství podél komunikace Kořenského.
- 2) Dojde k zaclonění výhledu směrem k západu na volný horizont nebe a k zamezení přímého dopadu slunečního svitu při zapadajícím slunci na jejich pozemek a dům, kdy přímý sluneční svit vůči tomuto domu je v poměrně omezeném úhlu. Ještě horší situace nastává v zimních měsících.
- 3) Dojde k úplnému zamezení přímého dopadu slunečního svitu do obytných místností domu žalobců při zapadajícím slunci.
- 4) V nočních hodinách dojde k částečnému zaclonění obzoru a tím k většímu zatemnění pozemku žalobců.
- 5) V případě záměru prodeje nemovitostí bude odpoledním zastíněním, omezením výhledu a dalšími uvedenými aspekty snížena prodejnost nemovitosti i cena.

Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 19.3.2012 č.j. VITK/03800/12VŽPaVH/Kö a současně se vypořádal s námitkami žalobců, které zamítl. V odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k námitkám uplatněnými žalobci a) a b) uvedl podrobné odůvodnění ke všem námitkám, které byly vzneseny již vůči stavebníkovi podáním ze dne 8.9.2011, a to na str. 13-17 prvostupňového rozhodnutí. K obsahu odůvodnění pak lze shrnout, že stavební úřad vycházel z hledisek zachování kvality prostředí z § 20 a § 25 vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.), dále z posouzení oslunění pozemku parc. č. 526/12 a parc. č. st. 1270, na kterém je umístěna stavba rodinného domu žalobců a) a b) provedeného Ing. D. D., autorizovanou inženýrkou pro pozemní stavby v září 2011 a z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), a to rozsudku sp. zn. 7 As 13/2010. Pokud jde o námitky žalobkyně c), postupoval stavební úřad obdobně, když vycházel rovněž z vyhlášky č. 501/2006 Sb., dále ze stejné studie posouzení oslunění pozemků parc. č. st. 1268/2, 526/15 a parc. č. st. 1268/1, na němž je umístěna stavba rodinného domu žalobkyně c) a K. Ř. Rovněž zmínil rozsudek NSS sp. zn. 2 As 44/2005 vztahující se k otázce pohody bydlení (str. 17-21 prvostupňového rozhodnutí). Dále stavební úřad vyhodnotil také písemnost žalobkyně c) a K. Ř. ze dne 17.11.2011, ačkoliv byla adresována stavebníkovi, neboť byla předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě pro uplatnění námitek. Námitky zde uvedené však neshledal námitkami ve smyslu ust. § 89 stavebního zákona, o nichž by mělo být rozhodováno rozhodnutím správního orgánu, a to proto, že žalobkyně c) v písemnosti ze dne 17.11.2011 neoznačila své připomínky za námitky podané v rámci územního řízení, ale uvedla, že se jedná o stanovisko ke stavebnímu řízení. Tyto námitky pak žalobkyně c) ani neuplatnila v rámci ústního jednání dne 9.2.2012, kde uvedla námitky zcela jiné, o nichž stavební úřad rozhodl. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání. V průběhu odvolacího řízení dne 18.5.2012 doplnili žalobci a) a b) své odvolání o odbornou studii „Oslunění a zastínění pozemku“, kterou vypracovalo Regionální centrum EIA s.r.o., Ing. R.S. v květnu 2012. Součástí správního spisu je také posouzení oslunění pozemků parc. č. 526/16, 526/19, 526/15 a 1268/1 a stínění rodinného domku na parc. č. X v k.ú. Ostrava-

Vítkovice vypracované Ing. D. D. v září 2011. O odvolání žalobců bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

První žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Jak žalobci sami uvádějí, stavba zdravotnického zařízení je v daném území dle ÚP přípustná. Nelze zpochybnit, že laboratoř stavebníka je zdravotnickým zařízením. Nejedná se sice o zdravotnické zařízení, které by sloužilo přímému styku s občany, jde však jednoznačně o zařízení, které poskytuje služby občanům, byť toto poskytování služeb není bezprostřední. Omezit však zdravotnická zařízení přípustná dle ÚP pouze na ta, která poskytují bezprostřední služby občanům, by bylo zcela nepřiměřeným zúžením výkladu tohoto pojmu. Lze přisvědčit žalobcům v tom, že souhlasné stanovisko Útvaru hlavního architekta není svým charakterem závazným stanoviskem ve smyslu ust. § 149 správního řádu. Žalovaný však nevychází ve svém závěru pouze z tohoto souhlasu Útvaru hlavního architekta, ale doplňuje jej svou vlastní úvahou (str. 3 odst. 2 napadeného rozhodnutí). Podle názoru krajského soudu je nezbytné zohlednit také tu skutečnost, že v posuzované věci se nejedná o umístění stavby, neboť stavby tří domů, které mají být vzájemně propojeny, již existují a slouží svému účelu, tj. provozu zdravotnického zařízení. Napadené rozhodnutí je v této části pouze rozhodnutím o změně stávajících staveb spočívající v jejich vzájemném propojení koridorem, tedy o takové změně, která na samotné funkční využití staveb nemá žádný vliv.

V dalším žalobním bodu žalobci vytýkají žalovanému způsob, jakým se vypořádal s námitkou snížení kvality prostředí a pohody bydlení, když svou argumentaci blíže nerozvedl a nevypořádal se tak dostatečně s odvolací námitkou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal na str. 3-4 napadeného rozhodnutí argumentací vedenou ve víceméně obecné rovině, avšak v kontextu s prvostupňovým rozhodnutím, které se naopak otázkou pohody bydlení zabývalo velmi podrobně, rozhodnutí žalovaného v tomto žalobním bodě ob stojí a nelze je považovat za nepřezkoumatelné. Žalobci totiž ohrožení pohody bydlení konkretizovali především, resp. výlučně problematikou zastínění svého pozemku a rodinného domu a tato otázka, která byla předmětem námitek, jež podali v prvostupňovém řízení, byla správním orgánem I. stupně velmi podrobně rozvedena (str. 13-17 prvostupňového rozhodnutí). Jelikož prvostupňové i odvolací řízení v téže věci tvoří jeden celek, lze dospět k závěru, že správní orgány se s těmito žalobními námitkami vypořádaly. Pokud však žalobci namítají, že žalovaný neprovedl další důkazy, je jejich žalobní tvrzení opodstatněné. Žalobci v podaném odvolání zpochybnili posouzení zastínění pozemků, které provedla ve studii oslunění Ing. D. a navrhli provedení důkazu znaleckým posudkem, který nechali zpracovat a který v průběhu odvolacího řízení žalovanému předložili. Žalovaný, ač se tak stalo před vydáním napadeného rozhodnutí, tento důkaz neprovedl a rovněž se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s důvody, pro které tak neučinil. Žalovaný v předposledním odstavci svého rozhodnutí vymezil podklady, z nichž ve svém rozhodnutí vycházel, přičemž se jednalo o podklady, které byly shromážděny v rámci prvostupňového řízení, a uvedl, že obeslání účastníků řízení, v němž by byli informováni o existenci nového důkazu, by znamenalo jejich zbytečné zatěžování a bylo by v rozporu se zásadou procesní hospodárnosti. Krajský soud k uvedenému sděluje, že takový přístup k předložení důkazního prostředku je zcela nepřípustný a odporující základním zásadám správního řízení. Žalobci zcela správně poukazují na ust. § 52 správního řádu, podle kterého

účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, čímž sice správní orgán není vázán, ale vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V daném případě žalobci od počátku řízení brojí proti zastínění jejich nemovitostí a správní orgán při posouzení této námitky vycházel z odborné studie, kterou však žalobci zpochybnili předložením jiné studie zastínění. Za takového procesního stavu bylo nezbytné, aby odvolací správní orgán důkaz provedl a vyhodnotil jej ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, především se studií oslunění ze září 2011. Krajský soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 13.11.2009 č.j. 5 As 29/2009-48, v němž NSS vyslovil, že: *„Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak nestalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazu neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoliv a o které opře skutkové závěry a které opomene“*. Krajský soud k uvedenému podotýká, že zásada hospodárnosti řízení nemůže být nikdy nadřazena v zásadě zákonnosti. V této části tohoto žalobního bodu proto krajský soud dospěl k závěru o důvodnosti žalobní námitky.

Naopak nedůvodným shledal krajský soud další žalobní bod, v němž žalobci namítli, že se žalovaný nevypořádal s námitkou snížení hodnoty nemovitosti žalobců, resp. vypořádal se s ní pouze z pohledu míry zastínění nemovitostí. Žalobci namítli, že ačkoliv k uvedenému nenavrhovali žádné důkazy, byl správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S tímto názorem žalobců se krajský soud neztotožňuje. V řízení o vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení rozhoduje správní orgán o žádosti stavebníka z hledisek, která mu ukládá zákon. Další účastníci řízení ve svém zájmu náležitě hájí svá práva a oprávněné zájmy. Správní orgán postupuje v návrhovém řízení stavebníka tak, že posuzuje jen ty námitky účastníků řízení, které byly uplatněny. Je věcí účastníků řízení, jak precizním způsobem své námitky uplatní. Správní orgán ve vztahu k nim nemá žádnou vyhledávací a důkazní povinnost mimo návrhů, které oni sami učiní. Z obsahu správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobci pohodu bydlení vážali od počátku na otázku zastínění jejich nemovitostí. Také snížení hodnoty svých nemovitostí odvozovali žalobci od této skutečnosti. Pouze žalobkyně c) navíc ještě namítla prašnost a exhalace v souvislosti s provozem parkoviště. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 7 odst. 5.

Poslední žalobní bod rovněž krajský soud důvodným neshledal s výjimkou toho, co uvedl k žalobci navrhovanému a žalovaným neprovedenému důkazu (viz vypořádání se s žalobním bodem 2). Námitku, že správní orgány neprovedly žádné důkazy ohledně zatížení okolí parkovištěm a nahradily je jen svými úvahami, krajský soud nepovažuje za důvodnou, když správní orgány obou stupňů se s touto námitkou mohly vypořádat vlastní úvahou. Parkoviště svým rozsahem osmi stání nepředstavuje takovou změnu, která by si vyžádala odborná vyjádření, znalecké posudky či jiná posouzení a úvaha správního orgánu odborně vybaveného k posouzení stavebních záležitostí je zcela dostačující, zvláště když žalobci provedení takových důkazů ani nenavrhovali. Nutno zohlednit také to, že se jedná o

parkovací stání vztahující se ke třem rodinným domům, takže z tohoto pohledu není parkoviště s uvedenou kapacitou využití stavbou, která by mohla nadměrně zatěžovat okolí. Také v poslední části tohoto žalobního bodu poukazující na nesprávný postup správních orgánů při posouzení námitek žalobkyně c) a K. Ř. ze dne 17.11.2011 adresovaných stavebníkovi, se krajský soud s názorem žalobců neztotožňuje. Tyto námitky svým obsahem nejsou námitkami proti umístění stavby, ale směřují ke způsobu, jakým bude provedena demolice stavby garáže a především na ně žalobkyně c) při ústním jednání, které proběhlo dne 9.2.2012, vůbec neodkázala, na rozdíl od žalobců a) a b), kteří své námitky adresované rovněž stavebníkovi, a to dne 8.9.2011, při tomto jednání předložili a také na ně odkázali. Skutečnost, že žalobkyně c) založila kopii námitek ze dne 17.11.2011 do spisu dne 11.1.2011, aniž by uvedla, že tyto námitky vztahuje rovněž k probíhajícímu řízení, nemůže sama o sobě vyvolat povinnost správního orgánu se těmito námitkami zabývat. Námitky tak, jak byly formulovány, navíc skutečně nemají charakter námitek, jež by se vztahovaly k umístění stavby či stavebnímu povolení, když brojí proti způsobu, jakým má být provedeno odstranění stávající stavby garáže.

K námitce osoby zúčastněné na řízení, že řízení v této věci je obsolentní, když ohledně stavby bylo vydáno nové stavební povolení, soud uvádí, že tato námitka je zcela irelevantní, neboť soud ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. posuzuje napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu a k pozdějším skutečnostem nepřihlíží.

Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobcům, kteří měli ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 9.000,- Kč a dále za právní zastoupení, a to za 2 úkony právní služby při společném zastupování více osob po 5.040,- Kč, 2x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náhrada nákladů řízení za právní zastoupení tak činí částku 10.680,- Kč. Celkově činí náhrada nákladů řízení částku 19.680,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. srpna 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu